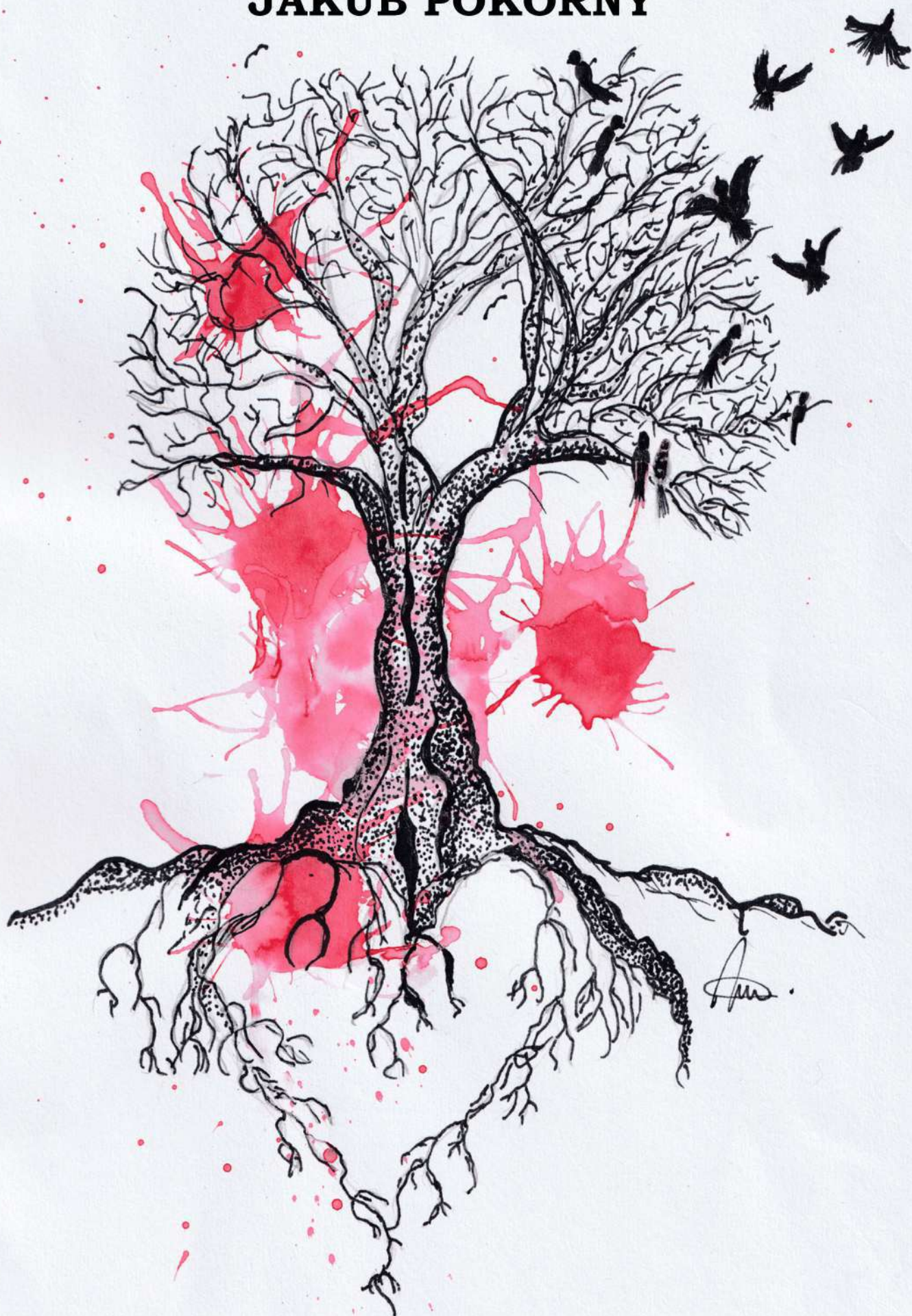

VOJNA

JAKUB POKORNÝ

BÁSNE

Vojna
Prápor agresora
Kde je nádej?
Semienko dubové
Uroboros
Našlo to dievčatko

#MIER

www.jakubpokorny-sk.webnode.sk

VOJNA

Vyvíjam sa do vojen!
Živím svoje ciele,
budú zostrelené.
Krv bratov - krv moja,
neuteká sa z boja,
tak do neho nepôjdem.

Nezmyselná VOJNA,
jedna strana spokojná,
druhá v kalužiach krvi,
mocnosti azda prežijú...
Alibistickí štváči si zdvihnú platy,
zaplátajú kasy stratou naplnené,
čas sa kráti.

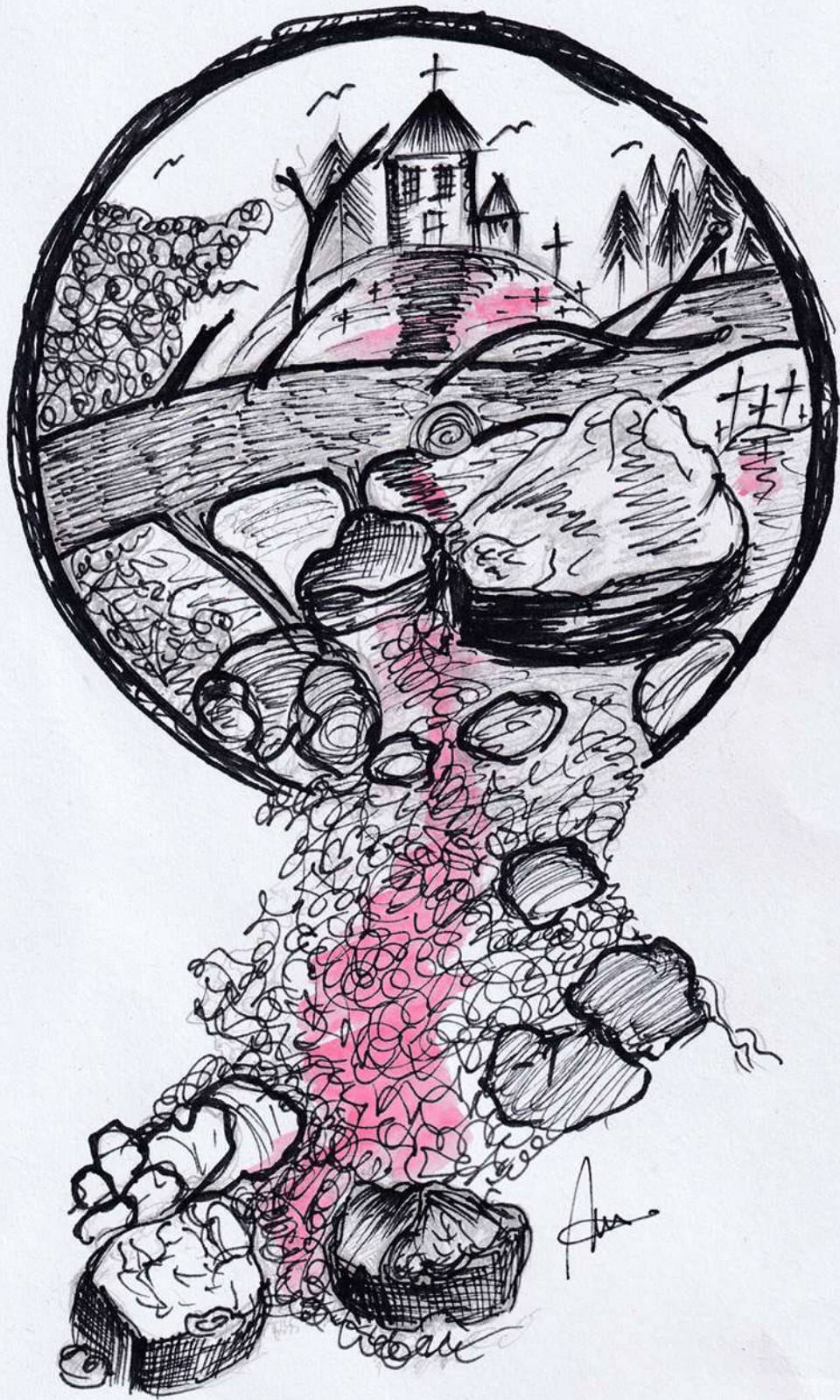
Neschopnosťou,
naivitou plní.
Hlúpi - egomaniaci.

Plán hodný zvieraťa, divého tvora,
vyvolať vojnu, ako blázni pred storočím,
kto z nich pozrie rodičom do očí?

Pýtajte sa predkov svojich:
„Kto bol za smrti zástup vinný?“
Každého osud dostihne,
ukončí noci pokojné.

Vyvíjame sa do útrob tmy,
modlím sa za krok rozvážny,
bez pocitu viny.

PRÁPOR AGRESORA

Pásky tankov drtia kosti vojakov,
bojujúcich za mier.

Tank nikdy nie je priateľom,
lež tým, ktorý ťa zničí.

Na zapraží mraky mín,
v pozadí zástup mŕtvych duší.
Odhodlanie strieda **STRACH**,
vonku šero, stúpa dym.

Vztýčil prápor agresora,
vraj mierotvorca vstúpil.
Každá doba vlastní voje obetí.
Priveľa - pričasto,
pretože ego príliš vyrástlo!

Nikdy som sa nemodlil,
až teraz hľadám slová.
Kľačím na kolenách,
budem sa modliť,
budem si priať,
prosím všetky božstvá,
dokým rozum príde znova.

KDE JE NÁDEJ?

Je polnoc, napriek tomu nie je tma,
práve mi v ušiach zaľahlo, nepočujem ťa.
Za oknami doliehajú opäť salvy z diel,
zadumaný mlčím o hrbe mŕtvych tiel.

Niet kde uniknúť, niet sa kde skryť,
zodpovední zanedbali atómový kryt.
Náš domov zasypaný v úlomkoch a prachu,
cítim tvoj dych, v duši nepríjemnú pachuť.

„Pamätáš si miláčik, keď sme vtedy boli šťastní?“
Naše škriepky, tie sa teraz zdajú hlúpyimi,
keď je náš život zrovna ohrozený upírmí.

Si mojou oporou, tuším prúd slz z tvojich očí,
ktosi zlomený z moci ulúpil nám našu rozmarnosť.
Rastie vo mne hnev, pery sa dotýkajú uší,
nedýchame, mrzneme a ty mu vravíš: *„Dost!“*

Množia sa plamene, padnuté trámy, mnoho obetí,
na tele šrámy, peklo je tam kde sa strieľa do detí.
Kde je nádej? Pozrieš sa na mňa a povieš: *„Tu!“*
Privinieš ma k sebe a prstom ukážeš na moju hrud’.

SEMIENKO DUBOVÉ

Čo nám srdcia spojilo, naše duše spasí,
čo nám radosť stvorilo, súhra činov našich.
Nový život čakajúc na lásku dvoch spojených duší,
nový život z našich mien, šťastie - nádej tuší.

Semienko stane sa, tým vysokým dubom,
statným a košatým, nepoddajným stromom,
budem ťa zalievať, ochránim tvoje korene,
z úcty k Zemi bohov však, završený sľubom,
pre svoje statné konáre, budeš známy po mene,
nebudeš sám, celý les bude našim domovom.

Tam kdesi na stráni, bola vtedy lúka,
teraz sú tam košiare, vôbec tam nefúka.
Množstvo ďalších cenností popri nich sa vozí,
pre statné stromy v úzadí nik nám už nehrozí.

UROBOROS

Prediera sa roky, dni!
Daždívou nocou sa plazí,
požiera vlastný chvost.
Radšej zanikne, než sa podrobí.
Znovu sa stvorí z Véd,
znovu sa stvorí svet.
Nekonečný kruh – dobro, zlo,
život, tma, radosť i mor.
Čo raz zanikne – znovu sa zrodí,
aj náš Rod mal svoj zrod,
náš pôvod v čase dní.

NAŠLO TO DIEVČATKO

Našlo to dievčatko, špinavú mokrú vec!
Zadupanú v blate v sychravom počasí.

Kdeže, kde? Kde sa tam vzala?
Symbol sa zachoval, farba to vzdala.

Dedko jej riekol viac než len vetu,
vraj je to vlajka niekdajšieho štátu.

Spýtavo hľadelo – nerozumelo.
Niekedy mali štát, nazývali to tak.
Ich ľud mal svoj jazyk i svoje zákony,
žiaľ to ľudia vzdali, už nie sú na koni.

Povedalo si dievčatko vetu pred spaním,
tento klenot nájdený, raz do krásy obnoví.
Zjednotí ľud, národ bude mať opäť svoje len.
Jej srdiečko malé, bije hrdo pre svoju **ZEM!**

VOJNA
Básne: Jakub Pokorný
Ilustrácie: Mirka Moravčíková
2022